

Stavanger Blues

Helikopteren gled ind over klipperne ved kysten og det forrevne landskab før flyvepladsen. Harry så over mod Stavangers uforandrede, strømlinede og velhavende skyline. Han spejdede ubevidst efter noget, der burde bryde den kendte ro. En sprække, en uorden, der viste, at noget var helt forandret i de omgivelser, hvor han vidste, at ulykken blev samtaleemne i lang tid fremover blandt den kvarte million mennesker i Stavanger og opland. Katastrofen ville blive diskuteret ved cafeborde, i direktionslokaler og skoleklasser. Stort set alle levede på et eller andet niveau af pengene, som flød fra oliestrømmenes forgreninger. Alle ville være mærket af styrtet.

Stavanger var en krumtap i Norges olieindustri, som drev udviklingen i en hel landsdel. Stavanger blev endda Europæisk Kulturbym i 2008, men Harry syntes byen var kedelig. Næsten for ordentlig. Alt for mange ens, hvidskurede huse. Naturen i byens udkant var derimod norsk idyl, og han kunne lide den imponerende klippeformation, Preikestolen, på nordsiden af Lysefjorden. I bykernen fornemmede han kun få steder byens fortid som fiskerleje. Stavanger ville aldrig blive interessant nok til turisme, mente han.

Harry tænkte på, hvordan han fik den hurtigst mulige exit, da hans sidekammerat, Stig Halvorsen, med skræmte og bedende øjne sagde det højt, som Harry kun fornemmede.

»Du kan ikke bare tage af sted nu. Vi bliver nødt til at tale sammen. Og vi skal formentlig aflægge rapport,« sagde Stig.

Stig var sportstrænet, og så normalt uforskammet sund ud. I dag var der en træthed over ham, som Harry ikke havde set før. Der

var ikke antydningen af hårtab hos Stig, selv om han i hvert fald havde rundet de halvtreds år. Stig Halvorsen var effektiv som de økonomisystemer, han selv brugte.

Tanken om "en rapport" lød som en ligegyldighed. Den ville intet ændre. Men han kendte Stig nok til at vide, at han så fremad og som regel fik ret.

Han havde aldrig før set antydning af panik hos den mand, men lige nu kogte hans kinder og hans hænder rystede let, mens han febrilsk understregede sine pointer med fagter, der nærmest var maniske.

Stig Halvorsen var en af topchefen Holger Arvidsens nærmeste medarbejdere.

Han havde ansvar for logistik og økonomi ude på flere boreplatforme. En gennemført kedelig og farveløs mand, ville de fleste mene. Men Harry kendte også en anden side.

Stig havde humor, men det var af den tørre slags med voldsomt bid, når den fik lov at blive lukket ud i det fri. Og Stig kunne tage modige beslutninger hurtigere og mere velovervejede end de fleste.

»Men en rapport! Fri mig for sådan en bogholder,« tænkte Harry.

Harry var på vej væk fra en kultur, hvor man per refleks gjorde, hvad der blev forventet.

Der var et militær lignende hierarki på platformen, en forudsigelig disciplin og rytme samt ikke mindst en overflod af regler. Alle fulgte dem som var de højt begavede medarbejdere udstyret med en chip i hjernen, der fik dem til at marchere i takt når den elektriske impuls kom.

En strøm af rapporter fra bunden og mellemlederne flød automatisk op ad i systemet som en ustoppelig strøm af beslutningsgrundlag, der skabte fundamentet for butikken.

»En rapport? Rapport om hvad? Vi ved jo ikke noget. Eller gør vi?«

Stig sagde ikke noget.

Han stirrede frem for sig og begyndte pludselig på en lidt febrilsk, nærmest feminin måde at sætte sit hår. Harry skulle til at kommentere det, men konstaterede, at tiden ikke var den rette til spydigheder om noget som helst.

Det var for uvirkeligt, tragisk, rædselsfuldt og truende. Det kunne have været dem, der lå spredt til atomer og ukendelighed i et koldt hav, hvor man end ikke kunne plante en blomst, hvis nogen fik lyst.

Nu sad de her med en fortsættelse, som Harry stadig ikke vidste helt, hvad han skulle bruge til.

Ved indflyvningen så Harry fra luften, at katastrofeberedskabet var i gang nede omkring helikopterens landingsplads. Han var nærmest lettet over at se noget unormalt, som fik en surrealistisk virkelighed og omgivelser til at harmonere.

Brandbiler, politi, ambulancer med blinkende lys og noget, der lignede pressefolk med kameraer, var kørt frem og lavede så meget kaos, som de nu kunne få lov til.

Det så formålsløst ud.

Der var tilsyneladende intet galt med den helikopter, som Harry sad i. Men myndighederne og sikkerhedsberedskabet tog formentlig ingen chancer.

Helikopteren eller passagererne kunne være kommet til skade. Men det burde være muligt at tjekke på forhånd.

Der havde været rigelig tid til at tale med piloterne under flyvturen mod Stavanger efter ulykken. Piloterne kunne pure afvise enhver mistanke om tekniske problemer. Men måske tog de fejl?

Da helikopteren kom endnu nærmere kunne Harry se, at et ekstra tv-hold var kommet, men næsten for sent. De var først i gang med nu at hive udstyr ud af en bil for at lave optagelser. Af hvad? Det havde han ingen ide om. Der var intet at filme, mente Harry.

Al dramatikken var efterladt som spredt metal og sønderrevet

menneskekød ude på havet. Håbet om at finde overlevende var helt dødt. Det burde enhver kunne forstå, men nok ikke pressefolk. De skulle have billeder af hvad som helst før tv-seere kunne fornemme dramaet.

Det var sådan man underholdt folk i deres stuer, tænkte Harry. Udpensling af katastrofer, som ingen almindelige mennesker kunne gøre noget ved. Og blot for at få flere seere, læsere, lyttere, som sjældent fik dybde eller perspektiv fordi nyhedskøen var lang med flere tomme, åndelige kalorier.

»De tv-folk laver bare tegneserier for voksne,« sagde Harry til Stig og pegede ud.

For mændene i kabinen var det en ny virkelighed, der ventede dem. Den tvang dem alle til at tænke over deres version af, hvad der var sket. De ville blive stillet til regnskab for den. Hvad var det i virkeligheden de havde set? Og hvorfor og hvordan var det sket?

12 mænd sad og råbte usammenhængende til hinanden gennem motorlarmen. Harry var et øjeblik i opposition.

»Måske blev helikopteren skudt ned?« sagde han forsigtigt.

Det var mest et spørgsmål. Men han vidste, at ingen kunne give det rigtige svar.

»Sludder! Det var eksplosion inde i helikopteren,« sagde en anden mand to rækker længere fremme.

Harry fornemmede, at de nærmeste omkring hans modstander i den diskussion nikkede bekræftende.

»Vi er ikke i krig, Harry!«

Stig Halvorsen rystede også let på hovedet.

Harry var i mindretal. Det tjente intet formål at rejse mere tvivl.

En eksplosion inde i helikopteren!

Sådan var den summende konklusion omkring ham. Åbenbart det bedste bud på en sandhed.

Harrys egne argumenter for, hvad der kunne være muligt og umuligt, druknede i larmen.

Han havde heller ikke brug for at skabe splid.

Han havde brug for at dele dramaet med de mænd, som havde det til fælles, at den hurtige død lige så godt kunne have indhentet dem. Sådan var deres fællesskab funderet lige nu. Arbejdet ude på boreplatformen var gledet i baggrunden.

Harry havde også kun set en lysstribe i et splitsekund inden det store brag. Det vil sige, at det troede han, at han havde set. Kunne han være sikker? Han havde alligevel ikke ligefrem kigget efter det. Lysstriben kunne ligeså vel være det første han havde set af eksplosionen. En flamme gennem et hul inden det endelige brag?

Så snart Harry havde lanceret muligheden af en nedskydning, fik han følelsen af blot at være gammel fyr på retræte. Han var ikke længere en del af dem, hvis han fortsatte med at pille den virkelighed fra hinanden, som mændene så småt var ved at samle. Han blev ikke regnet med, og han følte sig sårbar.

Han fornemmede svedperlerne mellem de tynde hår, der var tilbage på hans isse. Han lod hånden løbe over hovedet et par gange og tørrede det væk.

»Som noget af det første skal jeg kronrages,« tænkte han og smilede for første gang.

Det var en konkret beslutning for hans fremtid. Planen var til at overskue og udføre. Alt det andet kaos kunne han ordne senere hen. Det skulle være en slags renselsesproces fra olielugten, vinden, den dårlige mad og følelsen af isolation ude blandt rutinerne på platformen.

Han gad ikke længere have de tilbageværende spor af hår rundt om den tiltagende måne på hovedet. En blank isse ville også være mere ungdommelig, mente han. Han havde set mange unge mænd foretage den konsekvente operation. Og Turid havde givet ham ret.

»Gør det nu!«

Han følte, at han kunne høre hendes stemme. Han huskede det

latterlige forsøg på skjule hårtabet med hånden strygende hurtigt gennem det sidste hentehår, når han så hende. Harry fornemmede selv nu hendes insisterende smil klart foran sig. Et smil med en krusning på overlæben, der afslørede en underfundig kommentar på vej.

»Så skal du heller ikke længere vaske hår. Du skal bare poleres en gang imellem.«

Det var midt i det lille erindringsglimt, at alvoren gik op for ham. Det var ikke kun en katastrofe, han havde været vidne til. Det var også et angreb mod ham selv. Han havde overlevet blot fordi han havde fået afslag på den plads, som han havde krævet i et øjeblik misforstået prioritering af ligegyldigheder.

En tilfældighed havde udskudt Harrys død.

Mens helikopteren landede mærkede han et stik af taknemmelighed mod noget guddommeligt, og mærkede tårekanalerne begyndte at arbejde.

Han tørrede øjnene og holdt desperat fast i tanken om at blive kronraget. Han havde førhen tænkt, at det var ligesom at overgive sig til det fysiske forfald, hvis han selv fjernede det sidste hår. Af en eller anden grund havde han ikke problemer med det nu. Han ville møde fremtiden med blank pande!

Mens helikopteren satte landingshjulene i asfalten, begyndte en glæde for første gang den dag at boble i maven på Harry. Han styrede den så godt han kunne. Tiden var ikke til jubelskrig. De forrevne rester af 12 mænd samt to piloter et sted ude i Nordsøen var den blodige virkelighed, som han selv, medpassagererne og myndighederne nu måtte forholde sig til.

En del krudt ville nu blive brugt på at finde ud af, hvorfor det forholdt sig sådan. Hver især var mændene i helikopteren formentlig en del af løsningen, hvis de havde brugbare oplysninger at bidrage med. Harry tillod sig at tvivle.

Han vidste, at en havarikommission, politiundersøgelser, gisninger og sorg ville fylde luften og mediebildet.

Stemningen var hektisk, da han trådte ned på trinbrættet.

Der stod læger klar og tog imod dem. Ambulancer var parate lige ved helikopteren til at køre folk væk, hvis det var nødvendigt. Kun en enkelt passager tog mod tilbuddet og kørte med. Det blødte en smule fra en flænge i hans pande. Formentlig havde et eller andet ramt ham, da helikopteren krængede over, men det var først nu Harry opdagede det. Ellers var alle uskadede.

Alle øvrige steg om bord i en af politiets minibusser, der med udrykning kørte ud fra lufthavnsområdet. De kom forbi en kort kaskade af blitzlys og tv-projektører, som skar i øjnene gennem bilens ruder. Ingen journalister nåede at få svar på spørgsmål, og minibussen kørte ind mod det centrale Stavanger.

Det var som om holdet fra helikopteren blot fulgte med i en på forhånd tilrettelagt plan, som havde til formål at gemme dem af vejen.

I bussen sad mændene tavse og lod sig føre med. Politiet havde allerede stillet simple spørgsmål i bussen og fik simple svar tilbage om, hvad der var sket. Svarene på, hvorfor det var sket, var langt mere komplicerede og usikre, men alle vidste brudstykkerne af forklaringer hastede.

Tåger af uvished og angst svævede mellem dem.

Rundt omkring Harry havde mændene én efter én afslået tilbud om psykologisk krisehjælp, som de fleste forsøgte at skjule en foragt overfor.

»Jeg har det glimrende. Jeg er i live,« svarede Harry afvisende, men venligt.

Han så, at Stig tog en mobiltelefon op af tasken. Stig tændte den inden de kom op i politiets minibus.

Stig så lettet ud nu. Som om han fandt en ny ro. Han sad og skrev

en besked, og lukkede ned for mobilen meget hurtigt lige efter.

»Min kære kone Gry må hellere vide, at alt det her ikke er gået ud over mig. Gry er lidt nervøst anlagt, og her har hun nok grund til det. Jeg har sendt hende en mail,« sagde Stig Halvorsen.

»Vi har det i forvejen ikke helt nemt for tiden,« tilføjede han.

»Det er jeg ked af. Gry er en sød pige. Hvorfor ikke bare ringe til hende? Eller sende hende en sms?« spurgte Harry.

»Jeg ved, at lige nu er hun i teatret. Men hun tjekker altid mails, når hun kommer hjem – og på det tidspunkt er vi formentlig midt i afhøringerne.«

»Klogt tænkt,« sagde Harry.

»Har du sendt en besked til Turid?«

»Hvad?«

»Hold nu op, Harry! Gry og Turid er nærmest veninder. De er ikke dumme. De ved godt, hvordan du har det med Turid. Gamle buk!«

Harry ignorerede Stigs lumske smil.

»Jeg har sendt Turid en besked,« sagde Harry blot.

Minibussen var hurtigt ude fra lufthavnsområdet, og væk fra det store opbud af sikkerheds-, brand- og politifolk samt hele pressekorpsen. Det undrede Harry, at de også kørte væk fra byens centrum. En politimand i civil stillede sig ved chaufførsædet og bad om ordet for et kort øjeblik.

»Vi samler jer lige, når vi ankommer til et hotel om lidt. Og så beslutter vi, hvad der skal ske. Er det OK?«

Mændene nikkede. Nogle konstaterede, at politiet var lige så meget i vildrede som dem.

Harry kunne se Rica Forum Hotels 21 etager høje glashus rejse sig foran dem. Bygningen stod som endnu et vidne om de oliemilliarder, der gled igennem Stavanger.

Harry havde været på hotellet før til en konference.

Der var tre kilometer derfra og ind til Stavangers ældre bydele. Her ved hotellet var miljøet klinisk, effektivt og helt uden charme.

Et par motorcykelbetjente stod klar ved hoteltrappen ved ankomsten. Ingen nysgerrige havde samlet sig.

Mændene blev fulgt ind forbi lobbyen og direkte op i et stort, dunkelt konferencelokale, hvor de blev bedt om at sætte omkring et ovalt, hvidt bord med hvide, bløde kontorstole i læder omkring. Et par tjenere gik rundt og modtog bestillinger på sandwich og drikkevarer, mens en anden tjener fandt en knap til en stribe spots i loftet, som kastede et skarpt, ubehageligt lys over lokalet.

»Nu kan de begynde forhøret,« tænkte Harry.

En mand midt i 30erne fra det norske politis efterretningstjeneste præsenterede sig som Arne Heinemann. Han gjorde lidt vel meget ud af, at han nu var undersøgelsesleder, mente Harry. Han havde altid haft det svært med autoriteter. Især når de ikke fortjente deres status.

»Vor Herre bevare os!« tænkte Harry, som knap fik fat i mandens navn i irritation over igen at stå over for en langt yngre mand, som pustede sig op.

Arne Heinemann havde end ikke gjort sig den umage at spytte sit tyggegummi ud, inden han talte til de stadigt chokerede mænd.

Det var som om han tankeløst glemte at lukke munden, når han tyggede på en måde, som var han en næsvis, trodsig teenager. Måske det skyldtes nervøsitet? Det hang slet ikke sammen med det ansvar, som Harry formodede var pålagt ham.

Det gjorde det ikke bedre, at Arne Heinemann stod i spraglet skjorte med to åbentstående knapper i halsen, så man anede hans brysthår og et par led af en smal guldkæde om halsen. Han lignede en mand, som var hevet hurtigt ind fra en fridag.

Harry prøvede modvilligt at høre efter ved conferencebordet. Lige nu havde han mest brug for ro. Og for mad. Han glædede sig til den clubsandwich og en kold øl, som han havde bestilt.

»Mine herrer,« indledte undersøgelsesleder Arne Heinemann.

»Jeg ved, at den oplevelse I har haft, er brutal og frygtindgydende. Jeg kan levende sætte mig ind i jeres tanker til de kolleger, som vi nu må formode er dræbt.«

Manden tav og sank en klump. Det virkede påtaget. Harry Lowell var lige ved at blive dårlig. Han opfattede det som en kejtet falskhed, da manden udbad sig et minuts stilhed.

Alle rejste sig. Men det var deres sorg, deres bekymring, deres kolleger – ikke Arne Heinemanns!

Harry rejste sig også op i respekt for de omkomne – og absolut ikke for denne efterforskningsleder, der nu stod og ville give ældre, erfarne mænd trøst og tryghed.

Arne Heinemann talte engelsk med tyk, norsk accent til mændene omkring ham fra flere nationer. Det engelske var fejlfrít. Det var som han var vant til det, men accenten tydede på, at det ikke var et dagligt arbejdsprog for ham.

»Tak,« sagde Arne Heinemann.

»De samtaler vi har nu og efterfølgende med hver af jer, vil jeg bede om, at I ikke refererer, før vi giver tilladelse til det. Det er afgørende for vores efterforskning, som selvsagt haster nu, at vi kan holde vores tanker – og mistanker – inden for de fora, som vi selv vælger. Det drejer sig formentlig om få timer, hvor vi beder om jeres tavshed udadtil. Så vidt muligt også over for jeres pårørende. Vi må formode, at det vigtigste for dem er, at I er i god behold. Detaljer om det passerede bør vi gemme til senere. Er alle indforståede?«

»Får vi mundkurv på?« spurgte Harry med en uvenlighed, der gav et sæt i flere ved bordet.

»Vi kan ikke tvinge jer til noget. Vi kan kun henstille til omtanke og ansvar. Vi ved jo ikke om det er et terrorangreb, som bliver

fulgt op. Kun jeres nærmeste pårørende bør få oplysninger om de værelsesnumre, som I får. De pårørende alene og os fra efterforskningsholdet skal kunne opsøge jer direkte. Det er en vanskelig efterforskning, som vi står i. De første timer her kan være afgørende for om vi kommer videre. Vi behandler det som en terrrorsag, og vi ved endnu ikke om flere af jer kan være i risiko for attentater.«

Ingen protesterede.

Stig Halvorsen lænede sig mod Harry, da maden blev serveret. Der var en bekymring, som han prøvede at få luft for.

»Jeg kan lige så godt sige det til dig som det er: Gry er pisse-træt af mig. Ja, jeg har haft travlt, men hun tror, at jeg har en affære. Hun er faktisk sikker på det, selv om det ikke passer. Vi har skændtes i lang tid. Om alt muligt andet også. Det står nok ikke til at redde. Og vi er uenige om pengene. Jeg ønsker ikke det skal slutte, Harry. Men jeg må hellere skrive til hende, hvor vi er. Vi har en del at tale om.«

»Det gør mig ondt,« hviskede Harry blot.

Han ville gerne hjælpe, men brød sig reelt ikke om at blive involveret i en kollegas private forhold.

Arne Heinemann havde helt generelle spørgsmål under den korte middag med sandwich og øl.

»Havde nogen bemærket noget usædvanligt – ud over de ændrede flyplaner?«

»Var der nogen, som havde haft mistanke til, hvad der kunne ske?«

»I så fald havde vi jo alarmeret nogen,« indskød Stig med så meget sund fornuft, at Arne Heinemann blev flov.

På boreplatformen ville enhver have reageret på de mindste mistanker om tekniske svigt, terror eller andre ulykker.

Forsinkelserne for helikopterne og ændringerne af rækkefølgen for passagererne var nok usædvanlige, men ikke truende.

Harry fulgte en flues kurs rundt i lokalet. Den satte sig på et styk-

ke sukker i en sukkerskål i blankpudset krom. Han viftede fluen væk, fulgte dens videre flugt rundt i lokalet og funderede over, at den flue måske var det eneste eksempel på noget i dette hotel, der ikke var nærmest sterilt rent, effektivt og forudsigeligt.

»Har I spørgsmål?«

Harry så op på undersøgelseslederen som var han kaldet tilbage til virkeligheden.

Han rystede let på hovedet, lige som et par af de øvrige mænd gjorde det. Mange af dem følte først nu, at de kunne drosle det indre alarmberedskab ned.

De var trætte, men stadig urolige.

Arne Heinemann opgav at få mere ud af den fælles diskussion.

Han annoncerede, at holdet nu gik over til de individuelle samtaler med efterretningsfolkene.

Harry fik anvist et værelse med et rundt sofabrod og tre stole, der stod ved siden af dobbeltsengen. Op mod væggen stod et hvidt skrivebord i en blankpoleret, flot lakfinish, og endnu en højrygget stol med hvidt lædersæde. Værelset var rummeligt og pænt, og holdt i lyse, let gullige nuancer. Kun en farveekspllosion over dobbeltsengen i form af en stor, abstrakt reproduktion bag glas brød de neutrale omgivelser, der lignede ethvert andet pænere og upersonligt hotelværelse. Han måtte væk hurtigst muligt.

Han smed sig på sengen, foldede hænderne bag nakken og kiggede op i loftet.

Efterretnings- og politifolkene så helst, at de tog mod tilbuddet om et værelse, så de i en kort periode kunne tage samtaler med mændene, inden de alle blev spredt rundt til deres familier, som havde adresser i det meste af Skandinavien. Ingen protesterede. De flestes planer var alligevel ændrede nu.

Et bip fra Harrys mobiltelefon annoncerede en sms, som Harry havde håbet på.

»Det er forfærdeligt Harry! Jeg kommer til Stavanger senere i

dag. Jeg er blevet afløst før tid. Hvor finder jeg dig? Turid.«

Harry svarede på sms'en, mens han smilede.

Så var der en grund til at blive en sidste dag i Stavanger.

Han blundede en times tid indtil det bankede på døren. Arne Heinemann og en af hans assistenter trådte ind. Assistenten var en effektiv registrerende, ung mand, som noterede, men det var Arne Heinemann, som førte ordet. Han havde skaffet en hvid skjorte og jakke som var mere passende til at optræde officielt.

»Har du set tv? Det er selvfølgelig tophistorien. Jeg er blevet interviewet inde på politistationen. Ingen ved, hvor I er nu, og vi oplyser det heller ikke. Men jeg har udtalt mig. Vil du se?«

»Jeg har fortalt en god kollega om min adresse,« afbrød Harry.

Han vidste, at han havde brudt en aftale.

Efterforskningslederen rystede blot på hovedet. Han var allerede på vej over i hjørnet for at tænde for værelsets tv. Arne Heinemann virkede nærmest stolt.

»Du skal ikke tænde for min skyld. Jeg har set, hvad jeg skal se,« sagde Harry.

Arne Heinemann stivnede.

»Men, har du ikke ... du vil ikke se reaktionerne? Statsministeren har været på, kongen skal tale om lidt, politikerne står i kø. Vi kan ikke udelukke muligheden for terror, men foreløbig betragter vi det som en ulykke.«

»Ingen ved formentlig ret meget mere om den ulykke end jeg gør lige nu!«

»Nej, selvfølgelig; Det er også derfor jeg kommer og spørger. Jeg må have din detaljerede beskrivelse af alt, hvad der skete op til helikopterturen, og hvad du så derefter.«

»Hvad hedder du?«

Arne Heinemann rømmede sig, kørte en hånd gennem et kul-sort, krøllet hår og så direkte på Harry. Harry fik igen øje på en smal guldkæde inde bag den åbne skjortekrave. Harry hadede, når

mænd gik med guldkæder. Men Arne Heinemann havde haft tid til at skifte den spraglede skjorte ud med en mere neutral hvid. Det talte til hans ære, men det var sikkert fordi han skulle på tv igen senere.

»Jeg præsenterede mig nu allerede inde ved bordet. Arne Heinemann ...«

Han rakte Harry hånden på en underlig fraværende måde, mens Harry morede sig over at såre mandens forfængelighed ved at glemme navnet, som han måske havde husket, hvis han havde anstrengt sig en smule. Håndtrykket var som en sky.

Harry havde spottet en vielsesring, og gav et fastere håndtryk end han plejede til han så, at han havde tilført manden en smule smerte.

Han skammede sig pludselig over sin barnlige fjendtlighed.

Manden gjorde jo blot sit arbejde.

»Du kan tale frit. Det bliver mellem os, men jeg har brug for din personlige gennemgang af forløbet,« sagde Arne.

Harry berettede tålmodigt og så venligt, som han var i stand til lige nu. Han havde altid kæmpet med en begrænset rummelighed over for andre mennesker. Men han var blevet bedre til at styre det, så det i det mindste ikke skinnede så meget igennem. Han lovede sig selv at få endnu mere styr på det og være mere åben og imødekommende, når han nu skulle være pensionist.

Arne sad og noterede, mens Harry talte.

Harry følte, at han spildte sin tid. Arne virkede påtaget interesseret, syntes han, mens han gennemgik ligegyldige detaljer om forløbet op til afgang. Først da Harry kom helt hen til selve eksplosionen satte Arne sig frem i stolen og blev helt åndsnærværende igen.

»Sagde du, at du muligvis så et glimt før helikopteren eksploderende – som om den kunne være skudt ned?«

»Det tror jeg. Men jeg kan ikke være sikker. Det handlede om et splitsekund, ikke?«

Arne rejste sig. Han gik over til sin assistent og hviskede et eller andet i hans øre. Assistenten forsvandt.

»Vi stopper her for i dag. Hvis ikke før, så genoptager vi afhøringen i morgen kl. 10, når vi har et mere samlet billede. Jeg håber, at du bliver her i nat. Se nu noget tv, og få slappet lidt af. I må trænge til det.«

»Pas dig selv,« tænkte Harry.

Arne tændte for fjernsynet uden at spørge om lov denne gang. Han var ude af værelset før Harry kunne nå at indvende noget.

På tv spillede et bluesband. Harry kendte dem ikke, men han kunne lide melankolien i deres sang.

»Stavanger blues,« tænkte han. Han slukkede kort efter at nyhederne var gået i gang.

»Politiet er på bar bund,« nåede en kvindelig speaker at sige, inden Harry slukkede og faldt i søvn på dobbeltsengen. Han var udmattet.

Forvirrede drømme stod igen på lur. En drøm om eksplosionen fik ham til at vågne kort inden han døde hen igen, da han så hvor han var. Han havde ladet lyset være tændt ude på badeværelset. Udenfor var det blevet gråt, og regnskyerne hang tungt. Gardinerne var trukket for vinduerne bortset fra en stribe, hvor en smule af det tusmørkeagtige lys trængte ind. Han iagttog de flagrende skygger i rummet inden han faldt i søvn igen.

I en anden drøm havde Turid ikke særligt meget tøj på. Han vågnede op med en erektion, der irriterede og foruroligede ham. Det var upassende overhovedet at tænke tanken – selv i drømme. Et misbrug af tillid. Det var en kollisionskurs mod opbygningen af det venskab, der allerede var længere fremme end godt var. Og så var han ifølge Stig gennemskuet af både Turid og Gry. Fandens!

»Skyd det nu ud af hovedet!« formanede han sig selv og gik ud og tog et køligt bad, der kunne få ham til at tænke klart igen.

Badet gjorde ham godt. Han ville finde noget rent tøj, men huskede, at han endnu ikke havde fået sin bagage op. Han var overbevist om, at politiet havde fået bagagen med på vej ud af lufthavnen. Han tog en af hotellets morgenkåber på og ringede ned til receptionen for at få bagagen op. Han konstaterede, at han så latterlig ud i den hvide kåbe med tøfler. Træt og slidt følte han sig også. Han mindede om et billede, som han havde set af en afdanket alkoholiker, der skulle i gang med førstedagen på en Minnesota-behandling.

»Jeg hedder Harry og jeg er alkoholiker. Jeg lover at være ædru i dag. Fanden tage dem!« tænkte Harry.

Receptionen havde fået bagagen ind, men politiet havde hentet den igen, fortalte en ung, effektiv pige i telefonen nede ved skranken.

Han så på sig selv i et spejl. Det svedige rejsetøj kunne han godt tage på, men han havde lige sovet i det. Tanken huede ham ikke. Han havde altid lagt vægt på hygiejne, grænsende til det forfængelige. Han tog en rask beslutning, åbnede døren og gik ud på gangen. Han tog elevatoren ned. En asiatisk gæst i elevatoren havde så meget pli, at han holdt sin forbløffelse for sig selv, og blot så forfjamsket op i loftet. Harry fandt etagen, hvor politiet havde holdt den indledende middag med forhør.

Politifolkene var der endnu.

»Hvor har I gjort af min bagage?«

Et par politifolk skulle lige til at sige noget morsomt om Harrys påklædning, da smilene stivnede. De kom til at se over mod Arne Heinemann, der lukkede Harrys kuffert med smæk, hvorpå han vendte sig om mod Harry med et udtryk som en dreng, der er blevet grebet med fingrene i kagedåsen.

»Hvad i Helvede laver du?«

Harry gik lige forbi ham og tog sin kuffert og mappe.

»Hører det ikke med til almindelig høflighed, at man spørger først?«

Arne Heinemann havde genfundet selvkontrollen.

»Undskyld. Jeg kan forklare det,« sagde han.

»Ja, det håber jeg fandme!« svarede Harry.

»Du må virkelig undskyldte. Vi ville ikke forstyrre dig. I har været tidligt oppe, og vi gik ud fra, at du havde behov for lidt fred?«

»Fandt I noget interessant?« spurgte Harry køligt.

Han ærgrede sig over, at han havde glemte at slå sikkerhedskoden på kufferten til. Det plejede ikke at være nødvendigt i rutinerne ude på platformen.

»Nej – ikke for alvor interessant,« erkendte Arne.

»Kan vi sætte os ind i mødelokalet ved siden af?«

»Hvis det er det værd?« svarede Harry.

I sin vrede over det respektløse overgreb mod hans personlige ejendom besluttede han sig for at være tavs. Initiativet måtte være Arnes nu.

»Hvis du ikke har noget imod det, så tager jeg først lige min kuffert og taske og skifter tøj på et toilet?«

Arne Heinemann nikkede, og satte sig ind i mødelokalet. Harry fandt et toilet på gangen. Han fik noget vand i hovedet for at være klar til det, som han ventede ville blive en lidt ubehagelig samtale. Han fik skjorte, bukser, strømper og sko på. Så vidt han kunne se, så manglede der ikke noget i kufferten og tasken. Da han var klar, bar han bagagen ind i mødelokalet, hvor Arne var ved at skænke kaffe op til dem.

Harry satte sig ned over for ham og ventede på et udspil. Det kom uventet hårdt.

»Du havde et visitkort liggende fra Akif Agayev?«

»Ja. Og så?«

»Hvor godt kender du ham?«

»Kan jeg få visitkortet igen?« Harry havde ikke bemærket, at det var forsvundet.

Arne gik ind i konferencerummet ved siden af og kom hurtigt

tilbage. Han havde allerede taget en kopi af visitkortet, som han havde med sig. Harry fik visitkortet, mens Arne demonstrativt foldede kopien sammen. Han gentog sit spørgsmål om Akif Agayev.

»Vi havde et møde. Jeg har sidst set ham for en del år siden i Aserbajdsjan. Vi er hverken venner eller kærester. Det er helt platonisk og forretningsmæssigt.«

»Kan vi ikke lige tage det her lidt alvorligt?« bad Arne.

»Lad mig fortælle dig noget. Vi har haft Akif Agayev under opsyn siden hans ankomst her til Norge. Har du nogen ide om hvorfor?«

Harry stirrede tavst tilbage.

Han var ikke i humør til gættelege. Arne lod tavsheden vokse, mens han tyggede tyggegummi igen med en let smasken. Harry rystede på hovedet for at få tavsheden overstået – og fordi tyggeriet irriterede ham.

»Vi ved, at han havde kontakt med en tyrkisk våbenhandler. De har også haft et møde her i Norge for blot to dage siden. Siger det dig noget?«

»Hold så op med den quiz-konkurrence! Det er vel heller ikke ulovligt for en regeringsemissar at have kontakt med en våbenhandler, vel? De har næppe siddet og udvekslet missiler hen over et middagsbord.«

»OK, vores problem var, at vi ikke kunne følge med ud på boreplatformen, uden at det blev for åbenlyst, at vi skyggede ham. Må jeg spørge om, hvad du talte med Akif Agayev om?«

»Ja,« svarede Harry, og lod tavsheden vokse igen.

Harry smilede. Måske var det barnligt drilleri, men han tiltruede ikke denne Arne Heinemann ret meget format eller indsigt. Han prøvede forgæves igen at lægge låg på sin egen genstridighed.

»Hør så her,« sagde Harry.

»Akif Agayev er en af Aserbajdsjans bedste, internationale forhandlere. Han opererer med succes midt i landets olieboom, der

er motoren i den største, økonomiske revolution, som Aserbajdsjan har oplevet. Selv bruddet med Sovjetunionen er en parentes i historien sammenlignet med de omvæltninger, som landet gennemlever nu. Akif Agayev er dygtig. Hans speciale er indgåelse af internationale kontrakter. Hvis han også ordner en kontrakt med en tyrkisk våbenhandler, så forbavser det mig ikke. Han kommer fra et land med otte millioner mennesker, hvor de fleste lever i dybt armod efter et brutalt Sovjet-styre og en krig, hvor sårene ikke er helet endnu. Landet må bruge den uddannede elite så godt de kan. Og ja, Akif Agayev og jeg havde nogle samtaler. Han bad mig vende tilbage som rådgiver til Aserbajdsjan, hvor jeg tidligere har været udstationeret. Jeg sagde nej tak.«

Arne noterede.

»Og i øvrigt er det ikke så underligt, at han mødes med en tyrk. Aserbajdsjan og Tyrkiet har tætte forbindelser,« tilføjede Harry.

»Fik du et konkret tilbud?« spurgte Arne.

»Så langt kom vi slet ikke. Selvom jeg ikke er i tvivl om, at det kunne betale sig for mig,« konstaterede Harry.

»Jeg har en dansk bekendt. Ja, faktisk en kollega, Kim Pedersen, som siden blev udstationeret i Aserbajdsjan. Det var for EU i et eller andet støtteprogram. Det betales vist også godt. Vi var på nogle fælles nordiske politikurser sammen,« fortalte Arne umotiveret som om Harry gjorde ham nervøs.

Men det var stort set det eneste Arne Heinemann kunne bidrage med af kendskab til Aserbajdsjan, der for ham lige så godt kunne være navnet på et ukendt, farligt kemikalium, som hans afdeling var blevet pålagt oppefra at overvåge spredningen af.

»Nå? Spændende. Men EU har programmer alle mulige steder, hvor den europæiske klub ikke burde have noget at gøre. Andet end at lade milliarder af vores euro drukne i administration!«

Harry var ikke oplagt til small talk.

»Ved du hvad Akif Agayev havde at gøre med Holger Arvidsen

ude på platformen?« fortsatte Arne Heinemann.

»Ja, i store træk,« svarede Harry.

»Holger Arvidsen var ansvarlig for internationale, norske olieinvesteringer, og Akif Agayev var udsendt fra den øverste ledelse i Aserbajdsjans regerings departement for olieudvinding. Der er en kæmpe overførsel i gang af norsk olieteknologi og investeringer til Aserbajdsjan. Vi taler om flere milliarder kroner over de næste mange år. Især er der nogle felter uden for hovedstaden Baku, som skal udnyttes bedre. En del af den teknologi eksisterer på den platform, som vi lige kommer fra nu. Herunder et testsystem til at indkapsle CO₂-udslip i undergrunden. Hvis den teknologi kan testes flere steder i verden – eksempelvis i Aserbajdsjan – kan det blive helt gængs teknologi på alverdens boreplatforme. Aserbajdsjan tænker på sit internationale image. Det kan give landet prestige, hvis Aserbajdsjan ikke blot kan blive et nyt økonomisk centrum, men også bliver berømt for at være miljøbevidst samtidig med, at de udvinder olie. Det er et salgsargument i konkurrencen med den russiske olie. Landet har et tvivlsomt politisk system, så det har brug for al den internationale anerkendelse, som de kan få.«

Arne Heinemann noterede.

»Jeg ved, at du vil spørge om, hvorfor vi skulle mistænke Akif Agayev for noget; Harry – jeg vil bede dig respektere, at vi er midt i en efterforskning, så det kan jeg ikke svare på. Men jeg spørger dig alligevel om det her: Tror du Akif Agayev havde noget at gøre med Holger Arvidsens og de øvrige helikopterpassagerers død?«

Harry begyndte at grine.

»Helt ærligt! Det er den mest tåbelige tanke, jeg har hørt,« svarede han.

»Det ville virkelig være at ødelægge det for sig selv. Holger Arvidsen var så vidt jeg ved en af de ivrigste fortalere for flere og større investeringer i Aserbajdsjan. Er vi snart færdige?«

»Et sidste spørgsmål: Hvis du igen bliver kontaktet af Akif Agayev, vil du så give os et praj?«

»Gerne. Men hvis I vil tale med ham, kan I jo blot ringe til ham. I har jo en kopi af hans visitkort ...«

»Hvem siger, at vi ikke allerede har forsøgt at ringe til ham?«

*

Harry gik ind i elevatoren med sin kuffert, mappe, og den hvide morgenkåbe over armen. Det var blevet sen eftermiddag. Han gabte på vej op til hotelværelset. Han tænkte på, at han hellere måtte ringe til sin norske kæreste – eller hvad Ester Andersen nu var. Han følte, at han skyldte en besked om, at han nok blev yderligere forsinket på vej hjem til København, men at han havde det godt. Og nej, han kunne ikke komme forbi Ester nu, selv om han var forsinket på turen hjem mod København.

Han skulle til at få lejligheden i orden hjemme i København. Det var på tide, at han fik møbler på plads. Malerne var for længst færdige. Sådan ville hans parader være over for Ester.

Han havde nægtet at opgive sin lejlighed og flytte permanent op til Ester i Norge. Nu ville han holde fast i den beslutning. Han måtte se at få gjort en ende på det forhold.

»Davs Harry.«

Han havde lige nået af få kortnøglen ind i hoteldøren. Stemmen ude fra gangen lød bekendt. Den var meget velkommen. Han blev glad, da han så Turid. Hun så som sædvanlig smuk ud med det lange brune hår.

Knapt så glad blev han, da han så, at der var en mand bag hende længere nede ad gangen. Det var Akif Agayev.